

PROBITAS 2001

Ediție specială

Ist Year No.3
July 2001
Sebis-Arad
Timișoara
România

Edited by participants at the 2nd Session of the Inter-Operational Project for Regional and Euro-regional Journalism Probitas 2001 – 1st Edition – Sebis – Arad 2001

Lecția Probitas-ului

Unul din puținele domenii de activitate din România unde funcționează legea concurenței autentice este presa. Nu ai reușit să obții informația la timp, nu ai luat o decizie corectă, ai ezitat - ești desființat. Ceea ce nu ai tu, va avea, sigur, concurența. Iar dacă perseverezi în a fi pe locul doi, mai devreme sau mai târziu vei zbura sigur de pe piață. Astfel ajungi un automat pentru care groaza, țipătul, dragostea, sângele, destinul sunt doar informație.

Ca și medicii, începi să măsoari nenorocirea. În minute, în secunde, în coloane sau în quadrați. "Împănezi" crima cu spoturi publicitare, iar violului îi pui *jingle*-uri și *bucle*. Îți înspăimânți familia și prietenii cu pragmatismul de cioclu cu care privești o situație care pe ei îi emoționează profund. Ești avid după *live*, după *interesant*, după bucăți de viață, înghețate și puse în insectar. Vânezi sunete, dialoguri, umbre pe chip care ți-ar putea confirma sau infirma ceea ce știi. Când nu ai nimic la dispoziție, provoci eveniment, modifici realitatea asemeni unui Dumnezeu mai mic. Ajungi de multe ori să te întrebi dacă mai ești o ființă umană. Și te scuzi: Asta-i meseria !

Toți cei care am participat la această sesiune a proiectului PROBITAS 2001 știam aceste lucruri. Unii doar teoretic, alții, din păcate, și practic. Ni s-a repetat la școală, am învățat acolo unde lucrăm sau am lucrat, că gazetarul trebuie să fie rău și că presa este câine. Ce nu ni s-a spus este punctul din care scuza "Asta-i meseria!" nu mai merge, care este pragul dincolo de care oamenii nu te vor mai citi, privi sau asculta cu interes, ci cu furie și scârbă.

PROBITAS 2001 ne-a arătat că gazetăria se poate face și altfel: fără presiunea timpului în dauna acurateții și veridicității; cu verificarea informațiilor din mai multe surse; cu pasiune. Gazetăria pe care noi, cei cinci participanți, am făcut-o la Sebiș s-a apropiat mult de ceea ce ar trebui să fie gazetăria: documentare temeinică, verificare a informațiilor, multă muncă de teren, dar mai ales nevănare cu orice preț a senzaționalului (îmi amintesc cum, pe când lucram cu Sanja la un material despre poluarea din Sebiș, aceasta s-a ferit să citeze o declarație a primarului ce i se părea senzaționalistă. Mă întreb câți dintre gazetarii aflați în focul luptei ar face acest lucru ?!). Prin ceea ce am făcut, am încercat să demontăm prejudecăți. Am reușit să le demontăm pe ale altora și, mai mult, am reușit să scăpăm și noi de ale noastre. Am învățat că un oraș mic nu este neapărat un oraș mort, că pentru a obține informații nu ai neapărat nevoie de pile, că pentru a găsi subiecte este suficient să ieși în teren și ele ți se oferă de la sine.

Mulțumim tuturor celor care ne-au ajutat !

DRAGOȘ BUNOIU

Hen Killers

I am not a racist, but my nation stinks
'Cause they all think like their president thinks,
They use they brain like it's used by hen,
And I'll avoid that whenever I can:
I'd like to be a hen killer.

I drink a lot of vodka, I drink a lot of beer
And I don't cheer things that most people cheer
They're all bunch of chilies, they're all bunch of hens
I only seek for truth, and so are my pens:
Just like a hen killer.

I like a lot to eat, I like to have sex,
And the more I do it, the more it come backs
I started talking nonsense, but this is my way,
To wake the people up, and say to them: "Hey":
Now I'm a hen killer.

Dim 11.07. 2001

Who are Hen Killers

History of the poem that probably shock you. The way to keep people away.

Everything started in, not so usual, morning in Sebis. Bunch of young journalists is going to grab deserved breakfast. Under the influence of previous-nights beer, they stumbled on two street-eat dogs...

Bad hangover was above their heads and they did not notice that dogs that followed them attacked some chicken. Feathers everywhere... Of course, the dogs got to eat, and the journalists got the nickname: hen killers.

This name they kept in order to recognize themselves out of all so called journalists. The name symbolize fight against stereotypes, bribe and boring articles. Hen doesn't think a lot, and journalists are there to make you think! Could we invent better nickname? We are going to be the dogs that chase people that think that they can run through this life without thinking about it.

How can you became hen killer? First you must isolate yourself from hens; you must start to hate hens; you must build your own opinion about important things in your surrounding; and, the most important thing is that you must hate any hens you run into: you must try to change them.

DIMITRIJE BOZOVIĆ